Отиваме на море!

Денят обещаваше слънце и Точица планираше да го прекара на новото си колело. Но първо трябваше да засади луковиците, които получи за рождения си ден. Докато се суетеше из малката си градинка, Типи весело подскачаше и джафкаше около нея.

– Внимателно! Внимателно, кученце! Ще смачкаш цветенцата. Отиди да тичаш на полянката. След малко ще съм готова и ще караме...

Преди да успее да довърши изречението, се появи Нейно Величество.

– Скъпа, утре рано сутрин тръгваме към морето. Ще останем там до края на лятото.

– Еха! Изненадите нямат край!

– Вече си достатъчно голяма, за да оправиш багажа си сама. Внимавай да не забравиш нещо важно.

– Няма, ще си направя списък. Може ли да взема и колелото?

– Разбира се.

Малката принцеса се запъти към стаята си с весели подскоци.

След като приключи със списъка, трябваше да свърши още нещо важно.

– Бофър! Бофи! Тук ли си?

– Тук съм – дочу се сънениият му глас от гардероба.

Задължителни неща!!!

Дрехи: бански, хавлия, джапанки, рокли, къси панталонки, тениски и бельо

Ако стане студено:
суитшърт и дълъг панталон, чорапи и обувки.

Недрехи:
раница, чанта за плаж, дневник, кофички и лопатки

Най-важното:
Типи и Бофър!

Точица отвори вратата и се зарови между дрехите.

– А, ето къде си бил!

Призракът похъркваше между розова рокля и черен смокинг.

– Бофи, имам новина!

– Можеш ли да изчакаш с новините, поне докато се наспя?

– Спешно е! Отиваме на море! И като казвам: „Отиваме на море!“ – имам предвид, че и ти идваш.

– И дума да не става. Тук си ми е добре, а и не умея да плувам. Освен това с тази светла кожа ще изгоря на слънцето. А и ще имаме проблеми с пътуването. И особено с външния ми вид...

– Няма да те карам да плуваш, нито да се печеш, нито да се показваш. Ще се скриеш в плажната ми чанта. Така можем да отидем навсякъде ИНСКОКНИТУ.

– Искаш да кажеш инкогнито, скришно.

– Да, да. ИНСКОТНИТО... – Точица отново объркa думата.

– Както винаги си пълна с добри идеи.

– Отивам да стягам куфарите. Ще те взема утре сутрин.

На следващия ден с изгрева на слънцето багажът беше натоварен и всички с нетърпение очакваха да отпътуват към морето. Тъкмо преди да е станало твърде късно, Точица се сети, че е забравила най-важното. Затича се обратно към замъка и скоро се появи с плажната си чанта в ръка. За малко да остави Бофър. Междувременно Лин се беше появил, за да ги изпрати.

– Съжалявам, че няма да дойдеш с нас, Лин!

– Не съжалявай! Старият Лин има нужда от почивка. Докато вие сте на море, аз ще навестя роден Китай. Не съм бил там от миналия век.

– Няма да забравиш да се върнеш, нали? – попита Точица с надежда.

– Не се тревожи, ще се върна.

Тя го прегърна силно. Можеше да потеглят.

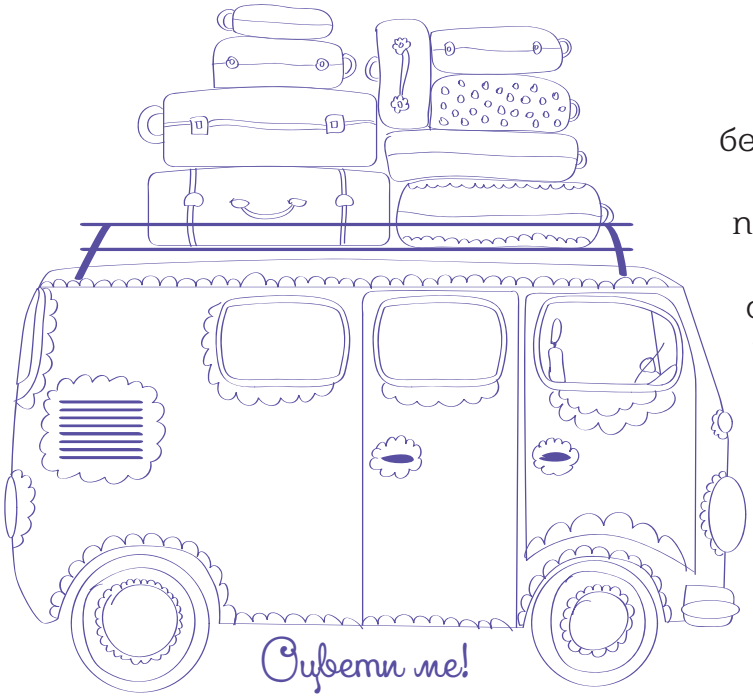

Като всяко дете Точица беше нетърпелива.

– Стигнахме ли вече? – час по час питаше тя.

– Още малко – неизменно отговаряше Негово Величество.

– Цяла вечност ли ще пътуваме? – недоволстваше принцесата. – Къде точно се намираме и колко километра и минути остават? Като стигнем, ще ходим ли на плаж? Там ще намеря ли приятели? Кога ще мога да ходя сама на море? Колко точно е дълбоко...

Пътуването продължи твърде дълго за едно 7-годишно момиченце. Накрая, уморена да задава въпроси, Точица заспа по средата на изречението. Родителите ѝ най-сетне можеха да си отдъхнат.

– Ама че бъбриво дете си имаме – обади се Негово Величество.

– Да се възползваме от тишината и да си помълчим малко – предложи Нейно Величество.

Без да проронят нито дума повече, те прекараха остатъка от пътя в мълчание, докато Бофър тайничко ги наблюдаваше от плажната чанта, а Типи душеше около нея и лекичко джафкаше.

Точица се събуди, колата спря на пристанището. Там ги очакваше „Веселото корабче“, с което обикаляха покрай бреговете на морето. Принцесата се протегна и каза:

– Време е за плаж! Мамо, може ли да отида да се разходя по брега с Типи?

– Облачно е, ще завали всеки момент. Вземи чадър. И не влизай във водата. И дръж здраво Типи – нареди Нейно Величество.

– Добреее! – Точица вече тичаше към плажа.

Типи не беше виждал море. Гледаше го недоверчиво и лаеше срещу него. Точица се засмя, приклекна и започна да го успокоява:

– Миличък Типи, това е морето. Морето е приятел. Запознайте се. То е мокро, голямо и дълбоко. И е съвсем безсмислено да го лаеш. Няма да се изплаши. А и това е една съвсем, съвсем мъничка част от него.

– Типи казва, че никога не е виждал толкова голяма локва – обади се Бофър от чантата.

– Не е за вярване. Разбираш какво казва Типи и ми казваш чак сега?!

– Да, макар че говори на диалект. А и ти не си ме питала... – призракът подаде глава.

– Как така говори на диалект?

– Не говори официалния кучешки, а диалекта на породата си – голдънретривърски – поясни призракът.

– Ще ме научиш ли да разбирам кучешки?

– Просто трябва да слушаш внимателно и ще разбереш какво казва.

– Шегуваш се! – усъмни се принцесата.

– Съвсем не. Ето, слушай.

– Слушам и не става.

– Не става, защото не спираш да говориш и в главата ти има твърде много мисли. Трябва да поизчистиш излишните и тогава ще разбереш езика на животните.

– О, това ли било! Звучи лесно. После пак ще пробвам.

– Можем да се поразходим до скалите – Бофър посочи далечния край на плажа. – Виж, там лежи нещо голямо. Сигурно е изхвърлен от морето дънер.

Тримата приятели потеглиха. Слънцето се опитваше да си проправи път между облаците, но не му се получаваше. Плажът беше пуст.

Най-накрая Бофър излезе от чантата. Точица събираше камъчета и мидички, а Типи от време навреме се караше на морето. Колкото повече приближаваха голямото нещо, толкова повече то не приличаше на дънер.

– Бофи, не мисля, че е дънер.

– Още малко и ще разберем.

– Какво казва Типи?

– Типи пита в това море само големи неща ли има, няма ли разни по-малки като нея.

– Миличък Типи, има рибки, много по-малки от теб. А и ти скоро ще пораснеш.

Накрая странната компания се озова пред нещо невиждано, което приличаше на извънземно морско чудовище, обрасло с корали и ракообразни.

– Все едно не е от нашата планета! – отбеляза Точица.

Типи не смееше да приближи и джафкаше отдалече. Бофър, безстрашен като истински изследовател, оглеждаше гигантското нещо отблизо.

– Здравейте, деца! – чудовището неочаквано проговори с дълбок и дружелюбен глас.

– Нещото проговори! Нещото проговори! – възхити се Точица. – Здравей гигантско нещо! Ние сме Точица, Бофър и Типи.

– Аз съм китът Кит.

– Изглеждаш необичайно за кит, а и говориш на човешки... – усъмни се принцесата.

– Да, защото съм първият и най-стар кит на Земята. Имах предостатъчно време да науча всички езици. Тук съм мнооого преди човеците да се появят и ще бъда до края на света.

– Мислех, че има китове само в океаните.

– По принцип си права. Отдавна, много отдавна не плуваме в тези води, като изключим мен. Пътуването продължава много дни. Идвам чак

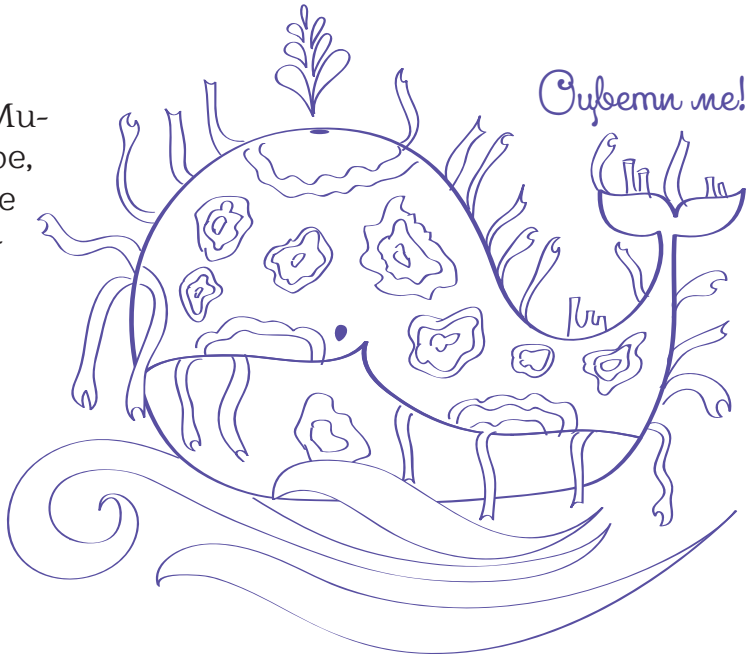

от Атлантическия океан. Минавам през Средиземно море, Гибралтар и Босфора. Беше преди стотици лета, когато доплувах до този плаж за първи път. Тогава водите бяха по-спокойни. Имаше повече риба и по-малко кораби. Сега е обратното. Все по-трудно става. Стар съм и пътят ме изморява. Може би идвам за последен път...

– А какво правиш тук?

– Преди векове на този плаж за първи път срещнах своята любима. Идвам в тези води всяко лято, след като тя отпътува към вечните ловни дълбини. Така имам чувството, че може отново да я срещна. Макар да знам, че няма да се случи...

– О, колко романтично! – разчувства се Точица. – Само това за вечните ловни дълбини не го разбрах.

– Вечните ловни дълбини са мястото, на което отиват душите на водните обитатели, след като си тръгнат от този свят – обясни Бофър.

– Ясно, а ти защо си извън водата? Не е ли опасно за теб? – принцесата продължи с въпросите.

– Имаше силна буря през нощта. Бях се приближил твърде много до брега, и тъй като съм стар и немощен, вълните ме изхвърлиха.

– Бофи, няма време за приказки. Трябва да действаме... Кит ще загине – отчаяно проплака Точица.

– Не се притеснявай, силен съм като великан.

Точица го погледна подозрително, но този път не каза нищо. Бофър непрекъснато я изненадваше.

– Кит, сега ще започна да те търкалям към водата – предупреди призракът и бърз като вятъра, само с няколко ловки движения, успя да претърколи Кит, все едно бе лек като плажна топка.

– Благодаря ви, деца! Морските дълбини ще ви помнят навеки. Ще разкажа на всички за вас. Ще идвам на този плаж всеки ден по залез слънце до края на лятото. Пак ще се срещнем.

– И тогава ще ни разкажеш някоя история за древните времена, нали! Може за БИОБИТНИТЕ хора. Не, не, май бяха ДЪРВОБИТНИ... Няма значение как точно са се казвали. Разбираш какво имам предвид.

– Да, ще ви разкажа за първобитните хора.

– И за динозаврите – допълни Бофър.

– И за тях.

– До нови срещи, деца.

– До скоро, Кит.

Типи най-после се беше успокоил и махаше дружелюбно с опашка.

– Дружина, мисля, че си намерихме нов приятел – заяви доволно Точица.

– И какъв интересен ден имахме днес. Откъде тръгнехме и къде стигнахме – допълни Бофър.

– А едва пристигнахме. Какво ли още ни очаква? – намеси се Типи на голдънретривърски.

Следващите две седмици тримата приятели преживяха невероятни приключения. Срещнаха отново Кит, запознаха се с други чудновати морски обитатели, претърпяха буря и откриха нови земи. Но за всичко това и още много, ще разкажем някой друг път...